

EL ARTÍCULO DEL DÍA

Jordi Solé Tura
Diputado y dirigente del PSC.

Dos pesos y dos medidas

El mercenario Chérid militó en ATE, BVE y GAL. Es una prueba más de que la guerra sucia contra ETA no fue inventada por UCD ni PSOE. ¿Si Barrionuevo y Vera no fueran socialistas, irían a prisión?

La revelación de un informe de la Guardia Civil que explica cómo la seguridad del Estado impidió en 1979 –o sea, durante el Gobierno de la UCD– que se investigase el mercenario francés **Jean-Pierre Chérid** es una prueba más de que la guerra subterránea contra ETA en aquellos años fue mucho más compleja de lo que se dice y que no fue inventada ni por el Gobierno de la UCD ni, menos todavía, por el Gobierno del PSOE.

El asunto era más complicado y venía de lejos. De hecho, la llamada guerra sucia contra ETA se puso en marcha en los años finales del franquismo, sobre todo tras el asesinato de **Luis Carrero Blanco;** se incrementó durante el Gobierno de **Carlos Arias Navarro,** con **Manuel Fraga Iribarne** como ministro de la Gobernación, y con ella chocaron los sucesivos gobiernos de UCD y, luego, del PSOE.

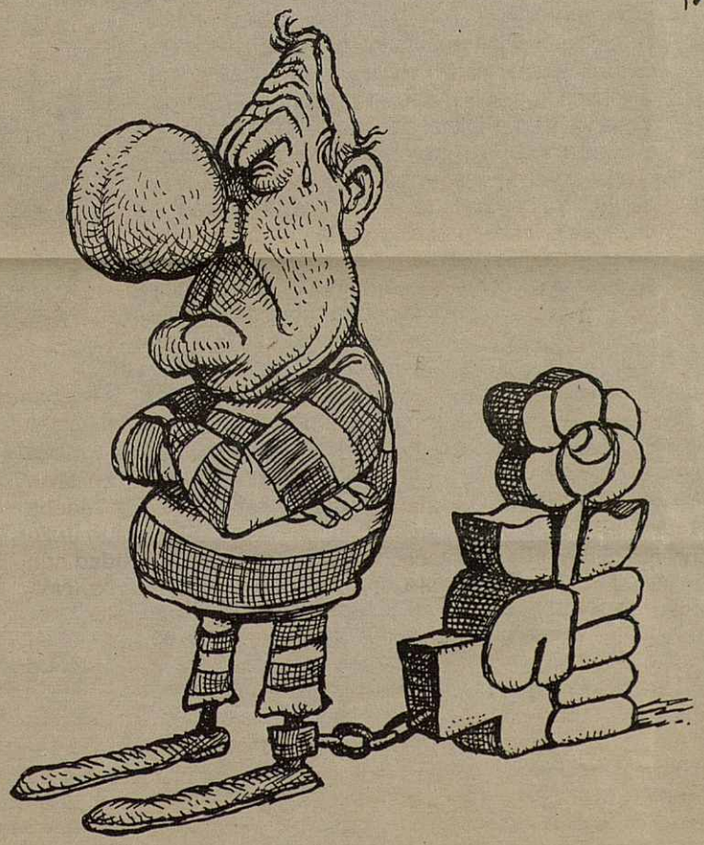
El personaje en cuestión, **Chérid,** resume en sí mismo toda la trayectoria de esta acción subterránea. Era un mercenario en el sentido más oscuro y más siniestro de la palabra, que militó ya en la OAS, la organización francesa de extrema derecha que se opuso brutalmente a la independencia de Argelia y luego formó parte de todos los grupos de guerra sucia contra ETA organizados por algunos sectores que iban más o menos por libre dentro de las propias fuerzas de seguridad e incluso, por algún sector del empresariado vasco.

Chérid formó parte de ATE (Antiterrorismo ETA), del BVE (Batallón Vasco Español) y del GAL. Y con él personajes igualmente turbios, como **José Amedo** y otros. Cuando este último hizo aquellas tremendas declaraciones en el diario *El Mundo* ya reconoció que tenía sus grupos de contacto en Francia desde 1975, cuando **Franco** aún vivía.

Esto demuestra una vez más que este tipo de acción subterránea no fue inventada ni por los gobiernos de UCD ni por los del PSOE, sino que éstos se la encontraron bajo nombres diversos y oscuros y tuvieron enormes dificultades para controlarla y acabar con ella. De hecho, los sucesivos gobiernos de UCD no pudieron con el envite y yo nunca olvidaré aquella frase de uno de sus ministros del Interior, **Rodolfo Martín Villa,** cuando, preguntado por sus propios temores ante la acción incontrolada del Batallón Vasco Español y la Triple A, dijo: **"Uno de mis temores es que me maten a mí".**

Es fácil entender, pues, que cuando el PSOE empezó a gobernar en 1982 se encontró con unos grupos de acción subterránea todavía más oscuros y hostiles y que, por lo mismo, tardó algún tiempo, cuatro años exactamente, en controlarlos y eliminarlos, siendo **José Barrionuevo** ministro de Interior y **Rafael Vera** secretario de Estado.

Ésta es la verdadera historia y no la que se ha montado. El general **José Antonio Sáenz de Santa María,** que tuvo un papel destacadísimo en la lucha contra ETA en aquellos años difíciles, lo ha contado una y otra vez, con datos claros e incontrovertibles, pero sus palabras caen en el vacío y ni el Tribunal Supremo que juzgó el *asunto* ***Marey*** y ante el cual compareció como testigo le hizo el más mínimo caso.

En ésas estamos, pues. Yo no creo que sea necesario ni conveniente volver sobre este penoso asunto un día y otro día. Tampoco creo que haya que denunciar a los ministros de Interior de la UCD como réplica a lo que la derecha de este país ha hecho contra los ministros de Interior del PSOE. Pero me revuelve la sangre ver cómo este difícil asunto se simplifica y se manipula con fines de venganza política, cómo se ignora una parte y se insiste en otra, y cómo se maneja con fines partidistas.

Si lo que se ha revelado ahora sobre el mercenario **Chérid** hubiese ocurrido bajo el Gobierno socialista, ya tendríamos ahora al diario *El Mundo,* a varias tertulias radiofónicas, a más de una revista dirigida por gentes de la vieja Falange y a varios dirigentes del PP, de IU y del PNV tronando contra **Felipe González** y sus ministros y tendríamos ya a más de un juez oportunista dispuesto a sacar tajada del asunto. Pero el caso en cuestión ocurrió bajo el Gobierno de UCD, y la respuesta ha sido un silencio casi total. Incluso algún político de éstos que sólo miran hacia un solo lado, ya ha criticado que se le haya dado publicidad diciendo que esto es una maniobra del PSOE para tapar la sentencia del *caso* ***Marey.***

No pretendo, pues, legitimar nada. El terrorismo ha sido y es un cáncer para nuestra democracia y un cáncer no se combate con otro. Pero sí quiero defender a los gobiernos –y muy especialmente a los ministros de Interior– de la UCD y del PSOE que tuvieron que enfrentarse con una tremenda papeleta.

La democracia en España no se construyó sobre un terreno limpio de polvo y paja, sino sobre un terreno heredado del pasado dictatorial que tenía, por consiguiente, muchas trampas y muchos agujeros oscuros.

Por todo ello, por lo que ahora se dice y se hace, por cómo se reacciona ante unos casos y ante otros, por la saña con que se persigue a unos y la facilidad con que se olvida a los demás, la pregunta fundamental sigue ahí, para vergüenza de todos: si **Barrionuevo** y **Vera** no hubiesen sido militantes del PSOE, ¿irían ahora a la cárcel?

L'ARTICLE DEL DIA

Jordi Solé Tura
Diputat i dirigent del PSC.

Dos pesos i dues mesures

El mercenari Chérid va militar a ATE, BVE i GAL. És una prova més que la guerra bruta contra ETA no se la van inventar la UCD ni el PSOE. ¿Si Barrionuevo i Vera no fossin socialistes, anirien a la presó?

La revelació d'un informe de la Guàrdia Civil que explica com la seguretat de l'Estat va impedir el 1979 –és a dir, durant el Govern de la UCD– que s'investigués el mercenari francès **Jean-Pierre Chérid** és una prova més que la guerra subterrània contra ETA en aquells anys va ser molt més complexa del que es diu i que no va ser inventada ni pel Govern de la UCD ni, encara menys, pel Govern del PSOE.

L'assumpte era més complicat i venia de lluny. De fet, l'anomenada guerra bruta contra ETA es va posar en marxa als anys finals del franquisme, sobretot després de l'assassinat de **Luis Carrero Blanco;** es va incrementar durant el Govern de **Carlos Arias Navarro,** amb **Manuel Fraga Iribarne** com a ministre de la Governació, i amb ella van xocar els successius governs de la UCD i, després, del PSOE.

El personatge en qüestió, **Chérid,** resumeix en si mateix tota la trajectòria d'aquesta acció subterrània. Era un mercenari en el sentit més obscur i més sinistre de la paraula, que ja va militar a l'OAS, l'organització francesa d'extrema dreta que es va oposar brutalment a la independència d'Algèria, i després va formar part de tots els grups de guerra bruta contra ETA organitzats per alguns sectors que anaven més o menys per lliure dins de les pròpies forces de seguretat i, fins i tot, per algun sector de l'empresariat basc.

Chérid va formar part d'ATE (Antiterrorisme ETA), del BVE (Batalló Basc Espanyol) i del GAL. I amb ell, personatges també tèrbols com **José Amedo** i altres. Quan aquest últim va fer aquelles tremendes declaracions al diari *El Mundo* ja va reconèixer que tenia els seus grups de contacte a França des del 1975, quan **Franco** encara vivia.

Això demostra una vegada més que aquest tipus d'acció subterrània no va ser inventada ni pels governs de la UCD ni pels del PSOE, sinó que aquests se la van trobar sota noms diversos i foscos i van tenir enormes dificultats per controlar-la i acabar amb ella. De fet, els successius governs d'UCD no van poder amb l'embat, i jo no oblidaré mai aquella frase d'un dels seus ministres d'Interior, **Rodolfo Martín Villa,** quan, preguntat pels seus propis temors davant l'acció incontrolada del Batalló Basc Espanyol i la Triple A, va dir: **"Un dels meus temors és que em matin a mi".**

És fàcil entendre, doncs, que quan el PSOE va començar a governar el 1982 es va trobar amb uns grups d'acció subterrània encara més obscurs i hostils i que, per tant, va trigar un temps, quatre anys exactament, a controlar-los i eliminar-los, quan **José Barrionuevo** era ministre d'Interior i **Rafael Vera** era secretari d'Estat.

Aquesta és la verdadera història i no la que s'ha muntat. El general **José Antonio Sáenz de Santa María,** que va tenir un paper destacadíssim en la lluita contra ETA en aquells anys difícils, ho ha explicat una vegada i una altra, amb dades clares i incontrovertibles, però les seves paraules cauen en el buit, i ni el Tribunal Suprem que va jutjar l'*assumpte* ***Marey*** i davant el qual va comparèixer com a testimoni li va fer ni el més mínim cas.

Així van les coses, doncs. Jo no crec que sigui necessari ni convenient tornar sobre aquest penós assumpte dia rere dia. Tampoc crec que s'hagi de denunciar els ministres d'Interior de la UCD com a rèplica al que la dreta d'aquest país ha fet contra els ministres d'Interior del PSOE. Però se'm regira la sang de veure com aquest difícil assumpte se simplifica i es manipula amb fins de venjança política, com se n'ignora una part i s'insisteix en una altra i com s'utilitza amb fins partidistes.

Si el que s'ha revelat ara sobre el mercenari **Chérid** hagués passat sota el Govern socialista, ja tindríem ara el diari *El Mundo,* diverses tertúlies radiofòniques, més d'una revista dirigida per gent de la vella Falange i diversos dirigents del PP, d'IU i del PNB carregant contra **Felipe González** i els seus ministres, i també tindríem més d'un jutge oportunista disposat a treure partit de l'assumpte. Però el cas en qüestió va passar sota el Govern d'UCD, i la resposta ha estat un silenci gairebé total. Fins i tot algun polític d'aquests que només miren cap a una sola banda ja ha criticat que s'hi hagi donat publicitat dient que això és una maniobra del PSOE per tapar la sentència del *cas* ***Marey.***

No pretenc, doncs, legitimar res. El terrorisme ha estat i és un càncer per a la nostra democràcia, i un càncer no es combat amb un altre càncer. Però sí que vull defensar els governs –i molt especialment els ministres d'Interior– de la UCD i del PSOE que es van haver d'enfrontar a un bon embolic.

La democràcia a Espanya no es va construir sobre un terreny net de pols i de palla, sinó sobre un terreny que s'havia heretat del passat dictatorial i que tenia, per tant, moltes trampes i molts forats foscos.

Per tot plegat, pel que ara es diu i es fa, per com es reacciona davant d'uns casos i davant d'altres, per l'acarnissament amb què es persegueix els uns i la facilitat amb què s'oblida els altres, la pregunta fonamental continua aquí, per vergonya de tots: si **Barrionuevo** i **Vera** no haguessin estat militants del PSOE, ¿anirien ara a la presó?